

Inhoud

GEEN KIND MEER 11

Speelplaats	13
Madonna met kind	14
Moedertaal	15
Huiswerk	16
Ontheemd	17

BLOEMEN VAN DE PIJN 19

Schaduw	21
Oertaal	22
Hooglied	23
Mea Culpa	24
In Memoriam R. G.	25
Spijt	26
Toen en nu	27
Zoeken naar woorden	28
De dromer	29
Vandaag	30
De leegte heeft een vorm	31
Een geboorte op zee	32

ZERE PLEKKEN 33

Denkend aan Rimbaud	35
Schijnhuwelijk	36
Haarlo	37
Borculo	38
Stukgelezen	39
Rijssen	40
Duckenburg	41
Oude-Tonge 1953	42
Stonehenge	43
Nachtwoud	44
My Lai	46
De brug der zuchten	47

WINTER OP WESTERFLIER 51

Nimmermeer	53
Langzaam verdwijnen	54
Ontmoeting	55
Zelfbehoud	56
De wind	57
Verloren dag	58
Zonder jou	59

EEN ZOMER IN BUURSE 61

De vrouw in het graan	63
Misanthropisch	64
De brug	65
Verloren was	66
Voorgevoel	67
Afdrogen	68
Augustus	69
Dwalen	70
In het veen	71
Een idiote droom	72

TERUG NAAR HET FEEST 77

Tot rust gekomen	79
Eindelijk pijn	80
Bekentenis	82
Langzaam ontwaken	83
Herfstvakantie	84
Mykene	85
Zelfportret	86
Denkend aan Rilke	87
De lezing	88
Hoezee	90

Obstakels	91
Vergeving	92
Etruskische gezangen	93
Salade van vergeten groente	95
Enschede aan zee	96

WEG NAAR WIJNJEWOUDE 97

Ik bandeloze	99
Een beetje mooi zijn	100
Vuurwerk	101
Afscheid van Molendijk 53	102
Venetië	103
Slakken	104
Vallis Clausa	105
Herfstkind	106
Ik schrijf je dit vers	107
Dit hart	108
Schone slaapster	109
Veengeur	110

MET LIEFDE EN PLEZIER **111**

Zeiltocht	113
Plagiaat	114
Eritrese vluchteling	115
Dwaalwegen	116
Herdenken	118
Ode aan Empedokles	119
In de Vergulde Turf	122
Mooi toch?	124
Klaagzang	126
Het stenen bruidsbed	127

GEEN KIND MEER

Ik ben geboren uit zonnegloren
en een zucht van de ziedende zee,
die omhoog is gestegen, op wieken van regen,
gezwollen van wanhoop en wee.

- *Jacques Perk*

SPEELPLAATS

Toen wij nog kind waren
en werden bewonderd om
de schoonheid van ons falen
ons vallen en opstaan,

toen wij bewonderd werden
om ons luidruchtig zwijgen,
ons nietszeggend schreeuwen,
aandoenlijk ontwapenend,

was poëzie een speelplaats,
met zinnen als schommel,
met woorden als glijbaan,
met klinkers als klimrek

MADONNA MET KIND

Op de schoorsteenmantel
stond in een zilveren lijstje
Madonna met kind.

Onder de prent de woorden:
O.L. Vrouw van altijd durende bijstand,
bescherm onze jongens in Indië.

Uit zowel het gezicht van de moeder
als van het kind sprak weemoed
en eindeloze droefheid.

MOEDERTAAL

Heb je al gebid mijn jongen,
vraagt mijn moeder mij.
Haasje rep je.

Toe, eet dat kiedje
ook nog even op,
het is maar een bietje.

Zij pleegde dit vaker te doen,
vooral als het hard
had gevriesd

HUISWERK

Tacitus vertaald,
vier muggen gedood,
het licht gedoofd,
trachtte ik te slapen.

Gulzig zogen mijn lippen
het sap uit haar bekken,
biddend tot Jezus,
de vrucht van haar schoot.

Warm en verdoofd
droomde ik dat ik
leed aan een
mariale kwaal

Langzaam ontstegen
aan de aardse driften
vocht ik uiteindelijk
op leven en dood

ONTHEEMD

Als een ontheemde heb ik de school verlaten,
koesterend de mythe van een nieuw begin.
De dag na mijn eindexamen zat ik al te praten
met een communist die opende met de zin:

kameraad, de toekomst ligt voor het grijpen,
met vereende krachten is het doel nabij.
Meneer, zeg ik, kunt u dan niet begrijpen
waarom ik denk: dat is niets voor mij?

Neen, teruggaan, antwoorden aan het heimwee,
nog eenmaal, tweemaal, alle klassen rond,
flegmatisch mij nog levendig herinneren
wat ik beneden zei, maar boven niet verstond.

BLOEMEN VAN DE PIJN

Ik kon vannacht niet slapen zo heb ik gesmacht
naar de enige aardse stem die mij nog kan verlossen,
naar dat groot aangaan van de zee bij de Hondsbosse:
de lange wering in het noorden van de nacht.

- *A. Roland Holst*

SCHADUW

Vanavond hoorde ik een vroege merel
fluiten. Donkere rookwolken stegen op
uit de schoorstenen van het verleden.

De fabriek van de nacht overstemde
mijn heimwee. Vogel, waar zit je,
riep ik, waarom huil je, waarom ga jij

je te buiten aan dodelijk verdriet - O
dode vogel in de avond, herhaalde ik,
waarom antwoord je niet?

Toen zweeg ik en de duisternis
huiverde, alsof een schaduw
langzaam door mijn lichaam schreed.

OERTAAL

Meisje, hoe je ook heet, wij moeten
terug naar de oertaal der liefde,
al weet ik niet hoe het zijn zal
wanneer wij opnieuw beginnen.

Zal het zo zijn dat de regen valt
en de zon onze liefde overschaduw?
Dat de maan in de herfst uitdooft,
als het spel van de dieren aanvangt?

Nu ik weet dat jouw naam breekbaar
en onuitsprekelijk is weet ik
dat de verbeelding nooit ophoudt
en ik jou eindelijk eindeloos liefheb.

HOONGLIED

Eens kwam je mij ter ore,
je haren samengebald
als van een prinses.

Je haren die ik proefde
wanneer ik mij schuilhield
onder je oksels.

Dit zijn mijn teelballen
zei ik. Neem en eet,
dit is mijn lichaam.

Streel mij, zei ik. Drijfveren
zijn wij, wuivend als wilgen
in de wind van onze adem.

Toen ging je liggen,
druipend van honing,
na eeuwen nog hijgend.

MEA CULPA

Vanmorgen post bij het ontbijt.

Hier en daar een crisis.

Stichting vluchteling.

Honger in Soedan.

Elke dag sterven talloze kinderen.

Wereldkinderfonds.

Tegelijk bereikte mij het bericht:

de nieuwe premies voor de

ziektekostenverzekering.

Zilveren Kruis Achmea.

Ach mea culpa,

mea maxima culpa.